

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΡΜΑΤΟΔΙΣΜΟ

Ο ΜΗΤΡΟΜΑΡΑΣ

Τὸ δύπνημα τῆς Ἀθηναϊκῆς νεολαίας. 'Ο Μητρομάρα πηκνεῖ τὴν Ἐπαναστατικὴν σημαίαν στὴ Σαλαμίνα. 'Η Ἀθήνα τοῦ 1770. Τὸ μαρτύριο τοῦ Μιχαήλ Μπακονάκη: «Χτύπα, Δήμει...». Τὰ κατερδωμένα τοῦ Μητρομάρα. 'Ἐνας φιλαδελφίας Μουρτῆς. Οἱ μάρτυρες ρίχνονται στὰ τεγγέλια. 'Ο ἐπικός θάνατος τοῦ Μητρομάρα.

Στην Ιστορία της Τοπογραφικής Ελλάδος, τὸ έτος 1770 ἔκβατει γιὰ τὰ δραματικά τοι γεγονότα.
Ἡ Ἀθηναϊκὴ νεολαία εἰχε ἡλεκτροσθῆ ἀπὸ ιερῷ καὶ ἀσύγκρατη ἐπονομασίᾳ. Ἐνόμισε δὲτι εἰχε ἡγὶ πλαῖς ὁ καιρὸς ποτὶ θεοῦ πονηταῖς στὴν ἀπλανέσθεα τῶν Ἑλλάδων, διτὶ ἡ παλῆτες προφητείες ὅτι ἐπαλήθευαν καὶ τὸ θανάτῳ γένος θὰ διδούμενος συνεργόβιοντας τὴν ἀπόκτην Τουρκίαν. Οὐδόπου σημειά προανήγγελον τὸ μεγάλο τοῦτο γεγονός τῆς Χριστιανούσην. Πολλοὶ ἐρεβιώνων δὲτι εἰδαν τὸ μάτιον τοὺς στο στερεόμενον· ἐπάνω ἀπὸ τὸν πολύποδον ναὸν τῆς Ἀγίας—Σοφᾶς εἶναι μεγάλον φωνὴν Σταυροῦ, ποὺν ἀχιννοβολοῦσσαν διλο. Ὁταν μάλιστα οἱ Ρωμαῖοι ἐνίκησαν σὲ διάφορες μάχες τοὺς Τούρκους, καὶ μάλιστα μετά τὴ φοβερῇ ἔχοντες τὸν Τοιχοκούν Στόλον στὸν Τσερμέ τῆς Μικρασίας, οἱ Ἑλλήνες δὲ μποροῦσαν τοὺς καρκύψουν τῇ χορᾳ τοὺς, καὶ οἱ Ὁθωμανοὶ την απογοήτευσον τοὺς καὶ τὸ φόβο τους.

Τότε φάνηκε στην "Αιγαϊκή γενενίσιος και δωματικός, διάδρομος των Μητροπόλεων". Στερεοβλαβείς την καταγωγή, είχε πάρει γυναικεία Μενοδιάτισσα. "Ήταν φηλός, μελανόφός, γιγαντοχώρουμας δάντρας. Ήδην μεγάλη προσοήγη στην έμφασή του, και ή φορεύει πολλά. Ή τέλειας άρματωλική, με φουστινέλλα, μεντέναν, τσαρόπλάτα. Ή στηδήσ του έκουμποντας τὸ κοντότεμα, θηλυκωμένο στις τεσσερες ἄκρες του στήθους με τριγωνικά θηλυκοτάρια, φέρευντα τὸ δικένεπαλον ἀπό. Το κοντότεμα τον, στὸ κέντρο τον στήθους είχε κρεμασθέν μὲ λασσόδεμα μὲ ἀσπρένια πλάκα μὲ τὸν Αἴγ-Γάργυρον. Στὴν αἵματσρη πλευρά του κρεμόταν τὸ χατζαλί, μὲ διπλὲς ὁργοὺς ἔξι, μὲ τὴν έξινα τῆς Παναγίας ἀπέξ, και μὲ διπλὲς ὁργοὺς ἔξινο. Τὴν μέστη του ἐξίνα σελάχη χροποκεντήτῳ πίσσα ἀπὸ τὸ λουρὶ τοῦ σελαχίνη ἦταν διὸ παλάσκες μὲ τὴν παράστασι τῆς ἐνοπῆς Ἀθηνᾶς ἐπάνω. Μέστα στὸ σελάχη είχε τὶς πιστόλες του και τὴ χαντζάρα του, ἀσπρομοστόλιστα και σραγισμένα. Καὶ τίταρερά, ἀπὸ μεταβολήτου τελαμώνα, κρεμόταν ἡ Ἐκανωστή πάλα του.

στων φημισμένον ήδη και το νεανικό του Μητρόπατρά, το άλλαχτον του πνευμάτων.

Ο απόρρητος ἀρμάτωλς γρήγορα σε σημάτισε ἐνα μικρῷ περιστώματι στόλιον επαστολών τούς ζωηρότερους Ἀθωνίους, κατέλαβε την Σαλαμίνα (την Κοιλουρή, διπος λεγόντας ἀπό τὸ λαοῦ) και σήκωσε ἑπτάνη τη Ρωσική σημαίαν. Συγχρόνως συν· βίησαν ἄλλα γεννότες:

Ο πρώτη Πατριάρχης Σεφαρείμ, πού οι Τούρκοι τόν είχαν έσωσε από "Άγιον Όσος", και ωρθώντας νά δραπετεύει και νά καταφύγῃ σ' ένα πολεμικό του Ρωσικού σπόδιο στο Αιγαίο. Άπ' όπου ο Πιταριάρχης έβγαζε προκρηνές επόδιο τους δαπανταχούς "Έλληνας". Μιλά από τις προκρηνές αυτές: κατέπηξε ο Μητροπολίτης Εύριπου Γερεάν και μὲ πεζοδρόμο την έστειλε στήγη Κωνσταντινούπολι, στὸν Πατριάρχη. Άντος, πού ήσσερος ούτι φωβήσα σφαγή πρέπεινων διώλους τους γυναικῶν, γά νά μαλακώσῃ τὴν ὄργην τοῦ Σουλτάνου, ἐπῆγε στὸ Παλάτι, ἔδειξε τὴν προκρήνην του Σεφαρείμ καὶ εἰπε δι τὰ τὸν κεραυνοβοληση μὲ αὐτούσιον.

Στό μεταξύ τὸ πατριωτικὸ ἀθήμα τῶν Ἀθηναίων εἶχε πάρει φωτιά. «Οοι μποροῦσαν νὰ κρατήσουν ἄρματα, κατέβαιναν πρὸς τὴν θάλασσα, στὸ στρατόπεδο τοῦ Μητρομάρα, ντόπιον Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ χωρικοί. Τὸ ἐνδοξὸ νησὶ ἀντηκούσεις ἀπὸ κρότο πολευκών ὄντων».

Άπο τῇ Σαλαμίναι σι ἐπαναστάται ἔκανεν συγνές ἐπιδρομές ἐναπόντιον τῶν Ὀθωμανῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων, καὶ ἦταν ἀνθύσιασμον, γιατὶ ἐνδύμαζεν διτὶ μὲ τὰ κατοφθάματα τοῖς αὐτᾶς ἑξαφάλιους πειραιῶν· τὴν Ἐλληνικήν Ἐλευθερίαν...Οἱ γεροντώτεροι ὅμως ἀθηναῖοι, ποὺ είχαν πολλά διδάχειν, γιατὶ καὶ πολλά είχαν πάθει, δέν ἀφοροῦν τὸ έπιπτον τούς νέους πρασσοῦθην ἀπὸ τὸ νεανικὸν ἐθνουσασμό. Οἱ πόρκριτοι μάλιστα ἐκοιτάζαν στὸ βάθος τῶν πραγμάτων καὶ προέβλεπαν διτὶ ἡ παρούση τοῦ Μητρούμαρτος στὸ γειτονικό νησό, διὰ φέρον στὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν κολλές καὶ μεγάλες συμφροές. Οἱ Ἀθηναῖοι πρόσωποι δεν είλαν καμμά πεποιθόμενοι στὶς Ρωσικὲς υποσχέσεις, γιατὶ θυμόντουσαν τὸ φυρεόδη πάθημα τῶν Πελοποννήσων, τοὺς ἀγάντας ἐπανεστάτας τὴν Ρωσικὴν πολιτική, τοὺς ὁγκατελεύων υπέτεροι μεταρράπτεις που μαρτίαιζαν τῶν Ἀλβανῶν. Ή ποτέ τοι ποτέ, ξένε, μητρά δάνων;

σφραγίδη της Ερμοπόλεως ήταν νωπή ακμή.
Γάλλα αύτά ορθιώτεροι Αθηναίοι εφόρουνται νά μή
έχουν καμμια έπικοινωνία με το Μητροπάρα, και φανερά ἀπεδοκί-
μασαν τούς επικοινωνίες της Κούλυρης.
"Έλεγον μεταξύ ενας δύο δεν ήρθε ακόμη
ὅ καιρός της επαναστάσεως τού Γένονς.
Μερικούς δύο, επειδή φορόνταν δεν
ήταν καθόλου ἄστατες στάς Αθήνας.

Έκαναν το δάντισθε άπο τους δλάλους. 'Επήρχαν τις οικογένειές τους και κατέφωναν στη Σαλαμίνα, γάρ να ουσιώνει άπο την Τουρκικήν δρηγή. Μὲ τὴν μεριδά τῶν πολὺ συντηρητικών (τούς δόπιους ή Ἀθηναϊκήν νεολαία ὀνόμαζε *Τουρκονέρα*) ήταν καὶ ἔνας λογις τῆς ἐποχῆς, ὁ Μπενέλος, δόπιος δέωρωνέμονος για τὴν ἀνταρδίαν τοῦ Μητροπόλια, που ἔβαζε σε κανδυό τους συμπλιάτες του, γράψαντο στὸ ημερολόγιον του :

«Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1771, διὰ τὴν πακῆν τύχην τῆς Ἀθήνας, ἥδειν, ἐπιμεγάλας μὲν σημαντικῶν καὶ ἐνεργείας τὸ νησί, δηλαδὴ τὴν Κούλουην κοινώς. Συνέβαρον ἀπό τὰ περίξ χωρὶς τῆς Ἀθήνας καὶ ἀπό δύο μέρη κλέπτεαι καὶ κακοποιοὶ ἀνθρακοὶ, οἵτινες ἀπήγαν καὶ οὐκ δίλογοί ἦσαν, καὶ ἐντὸς διλογού ή Σαλαμῖνες λησταρχεῖσσον ὑπὸ κάτω εἰς τὸ δρόμον τῆς Μουσοφίας. Αὗτὸν τὸ συμβεβηκόντα ἐπροξένησε μεγάλην ταραχὴν καὶ φωδόραν εἰς τὴν Ἀθήναν, καὶ ἔσοις εἰς ἡνὸν Ἀθηναίων τὰ φύσιν τους ἐπῆγαν εἰς Κούλουερην, ἐδοκίμασαν μεγάλας ζημίας».

Ἐν τούτοις οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔπαναν νὰ θεωροῦν ὑπευθύνοις τῆς ἀνταρσίας τὸ Μητρομάρα καὶ τοὺς ἄλλους ἄզματωλυός, τοὺς δόποις ὁνόμαζαν λεπτέονδες.

Μιά μέρα οι άστρων πέπλωσαν την γη.
Μιά μέρα οι άστρων στησανε καρτέρι, κοντά στάς «Αθήνας»,
ξεπουλών τον «Οδυσσανό εισπράτουρα πού έζερε στό Βοεβίδα τῶν
«Αθηνῶν» (δηλ. το Διοκητή) τοὺς φρούρους πού είχε εισπράξει άπό τὸ
χαράσιον κ' ἐπλήγωνας τὸ στρατιώτικην πυνόδο του.

Τότε πάλι ω^ν Τοποίοι φρέσκασαν. Ἐγνώσαν τὰ καθφενεῖα—ποὺ
ἔπαν δέκει κοντά στὸ Μονιμοτῆραν· καὶ φωβεύσαν τὰ περάσαιντα πάο
τὸ λεπίδι διους, τοὺς χριστιανούς. Ὁ φανταπόρος τοὺς ἦταν μηγάλος
καὶ σύγουρα θὰ πραγματισούσθαι τὰς ἀπειλές τους, ἀν δὲν μεπο-
λαρθοῦσε, ἀπὸ μηχανῆς θεος, δο Μουστής. Αὐτός, ποὺ εἰχε γεννηθεῖ
καὶ γεράσει σταυρὸν Αὔγουστον, σιμπιτιθῶν τοὺς χριστιανούς, καὶ κα-
τηρωθεὶς νά πάρη μὲ τὸ μέρος τοὺς κοι τὸ
Βοεβόδα Χουσείν Ἀγά Μαρούτεντζή δό-
ποιος στὴν περίτων αὐτῆς δείχτηκε φρό-
νιμος καὶ φιλανθρωπος.

Εκεὶ λοιπὸν ποὺ είχαν μαζευθεὶς στὴν πλατεία οι Τ.δροὶ και φώναξαν μὲ δέσμῳ νι την παρέσουν τού· γριστανούς, τρέχει ὁ Βοιβίδας, ἀντιβάνει σ' ἔνα θέατρο ι και ἄγ ψεύνει λέγοντας πολλὰ ὑπέρ τῶν γριστανῶν και φωνάζοντας δυνατά: «Εἰώ δέν ηθρα Βοιβίδας τῶν λεμπέσθων τῆς Κούβιλορης, ἄλλα τὸν φαγαρόν τῆς»
"Αθήνας ποὺ ἐμειναν πιστοὶ στο Σούλλαν ἀν! Στὸ μεταέν, οι τρι-μορφάρτηνοι πρόγονοι στέλνειν ἐνθωποῦσα στὸ Μητροπορεῖα και τὸν ικετεύουν "μὰ τὸ δόνομα τοῦ Σούλλαν στὸν πλασχιούθη και γρί-σηση τὸ ζογήματο ποὺ είχε πάρει ἀπὸ τὸν Τούρκο εἰσπράττορα. Ο πάροχος της Επανοπότασε τοὺς λιπτωθήκε, ἀστείει πίσω τὸ κερέ-οι, και ἔστι τὸν ὑμέρον ἔκειν πέρασε δὲ κίνδυνοι.

Μετά δύο μέρες διώσει, νέα φουριούνα ξέπειται στη κεφαλή των δυστιχημένων ρωγμάδων. Γιατί η άναρχια κυριωτεύει στη Διοκτητική καί στό πατριό. «Σεραπεός της στέλνει από τ'» Ανάλι γροφούραρο τῶν Ἀθηνῶν οι νέες ταγματάρχη δύναμιται «Ισλαμί». Ο Παπασάς τῆς Χαλκίδος σ' εἶναι ἀλλοφυρός, δινῦ δ' του, τὸν Ἐπαρχιακὸν Γρούνα μὲν 100 Ἀλβανούς, δὲ δοῖος εἰλεῖς έντολή νὰ διώξῃ τὸν Τζάλικον, καὶ μά κοπτάσθαι τὴν ποινοκάνειν.

τον Ισλαμή και να κρατήσει αυτός την φροντιδαρία !

„Αλλά,“ δή Ισλάμης, έγκαιρως ειδοποιήμενος, ταμπουρώνεται στη Μονή Ασωμάτων τον Πετράκη και αποκρούνει με γονικά πνόα τους Άθρωντες. Στό μεταξύ, μέσα στήρ πολλή, έτερη το φτιαλόκαρδο των χριστιανών. Γιατί φοβήσταν μήπους οι δύο ηνίμυων ομεροφοράρουσα συμφιλιωθόν, κι όχι τετεβούν ένωνται νο... λεπτατήσουν τάς „Αθήνας ! Εύτυχως οι φίρμοι τους δεν έπρωγματοποιήθηκαν, τοπλάκιστον στέτοιο βαθό, γιατί δε Ισλαμής κατέπρωσε τον Ιμπραΐμ Κονάρα και τον κυνήγησε μαρτσά. „Επειτα δύος ήδη στην πόλη και πάρη από τους γορτιανούς ζωνιάτα.

Κατά τὸ Μάη τοῦ 1771 ἐπέστας ἡ Ἀθήνας μὲν ἐπίσημο Σουλτανικό διοιραμό δέ Μεγάλες Πασσας, φέροντας καὶ φοροφὰ ἄπειρον Ἀλβανοῖς. Νέα μαρτυρία ἀρχόντων τότε γὰρ τοῖς Ἀθηναῖς. "Εἴπαντε τούς προεστῶτες καὶ μὲν τὴν πορφύραν ὅτι ἤταν συνεννεμόνειον μὲν τὸ Μητροπόμαρα καὶ τὸν τροφοδότην τούς ἔρχονται στὰ πιπονούσια, καὶ τοὺς ἀβαντάνει μάγιν τῷ τούς πέραν γόνυντα.

πλουσιότερα και τούς εργάνωντες για να τούς πάρῃ χρήματα.
Στό μαρτυρισθέντο τον "Αθηναίων αναφέ-
ρεται και τ' δύναμις τού Μίχαηλ Μπακανᾶ,
Σπλαζχική ή Ιστορία του : 'Ο Μπακανᾶς
ήταν ένας φτωχός νέος, αφοσιωμένος
στά θεολογικά, πουτρέντας σιγάνη, πατί έκ-

πηγιές τις Εναγγελικές ἀλλήθευτες, μὲ τὴν ἀπλῆ λατή γλώσσα. 'Ο διύρχος φράσαρχος τὸν πιάνει καὶ αὐτὸν μὲ τὴν κατηγορία προσέως. 'Ο Μπακνακᾶς δὲν εἰχε χρήματα νὰ ἔξαγοράσῃ τὴ ζωή καὶ δὲν πισσάς τὸν καταβιάζει σὲ θάνατο.

Ἐνα πρωὶ λατὸν τὸν ἐπήρωαν οἱ Τοῦρκοι καὶ, δεμένον διπλάγκαν, τὸν ἐπήγιαναν στὴν πλατεῖα τοῦ Θηρείου νὰ τὸν ἀποφυλίσουν. Πλάγια τοῦ ἐργάτην δὲ Δῆμος καὶ αὐτοὺς θύσιος ἦντος δὲ θύμωνικός δῆλος. 'Ο Μπακνακᾶς ἔβαλες στὸ παραπλεύριο σάρκας Χριστιανῶν. Στὸ δρόμο δὲ Δῆμος καὶ οἱ παραπλεύριοι σάρκας Χριστιανῶν τὸν ἐργοτείνειν ν' ὅργηντην τὸ Χριστό, γιὰ σώση τὴ ζωή του, πλὴν ἐκεῖνος ἀπαντούσε :

— Χριστιανός, γεννημένα καὶ Χριστιανός, νὰ πεθάνω!

Μερικοὶ οργάνας, ποὺ τοὺς συναντοῦσε, ζάρωνταν περίτομοι. Καὶ δὲ μάρτυς, μὲ στεφερή φωνή, τοὺς ἔλεγε :

— Συχωράτε, ἀδέρφες Χριστιανοί! Πηγαίνω στὸ θάντο!...

Ἐφτασαν στὸν τοπὸ τῆς ἐπελέσεως. 'Ο Δῆμος ἔρρεε τὸ Μπακνακᾶ στὰ γόνατα, τὸν ἀνάκτην νὰ σκέψῃ τὸ κεφάλι καὶ τὰ νά-τον λυγή τὸ θάρρος, τὸν ἔχητος πὲ μὲ τὸ πλατεῖο μέρος ἡ μαχαίρας στὸ σθέρος. 'Αλλ' ὁ νέος ἐμενει ἄψιφις καὶ φωναῖς :

— Ξεπινά λαπούν δυνατώτερα, Δῆμος, γιὰ ν' ἀνεβά στὴ δόξα σου Θεοῦ!

Θυμωμένος δὲ Μπόγιας σήκωντας τὸ σκάπι καὶ τὸν ἀπεκεφαλίσε- τον συνέρη στὶς 9 Ιουλίου 1771. Κ' ἔνας φαγῆς, θέλοντας νὰ ἀγλώσῃ τὴ θλιψή του, ἔχαρες τὸ γεγονός καὶ τὴ χρονολογία τοῦ κολῶν τοῦ Θηρείου, διούσαντας ἀκόμη.

Σάν νὰ μήν ἀρκοῦσε τόση τυραννία δὲ Πισσάς, τῆς Χαλκίδος, γιὰ νὰ πουλήσῃ δέδουλην στὸ Σουλτάνο, ἢ γιὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν 'Αθηναίον ποὺ δὲν τοῦ είχαν κατηγγειλει στὴν 'Υπηρήλη Πύλη, ὅτι τοῦ ήταν συνεννοημένοι μὲ τοὺς θάνατούς καὶ τροφοδοτούσαν κρυφά τὸ Μητροπόλιο. 'Η θύλη θυγάτης ἀμέσως διαταγή καὶ στέλνει τὸν αἰματο-ρύγο Τζατάλ Αγά μὲ 500 σαργεύονταίς γιὰ νὰ πετσῆ ἀπὸ μαχαίρι διους τοὺς 'Αθηναίους. 'Άλλ' ὁ Ι-πανῆ, ποὺ είχε νοικάσει τοὺς φρούρια τῶν 'Αθηνῶν, απολογεῖται μὲ φρο-κη τὴ ζημιὰ ποὺ θὰ πάθανεν αὐτοῖς, καὶ κατωρθωσε νὰ βγάλῃ δευτερονησία Σουλτανικὴ δια-ταγὴ ποὺ νὰ καταρχῇ τὴν πορώτη. Μολις τὴν ἀλεύε δι-γησαή, τὴν δύσθατον σ' ἔναν ἀνθρώπο τοῦ νὰ τρέψῃ νὰ προφράσῃ τὸ στράτευμα στὸ σφαγένων ποὺ βιδύζει τοὺς τάξις 'Αθηναίας. 'Ο ἀπεσταλμένος ἀπάντησε τὸν Τζατάλ Αγά στὸ Μενίδι καὶ τοῦ ἐπέδωσε τὴ διατα-γὴ. Μὲ λόγη τοῦ Τζατάλ ἀναγκάσθηκε νὰ παραι-τηῇ ἀπὸ τὸ αιμορόδιο σχέδιον του, ἀλλὰ μὴ θέλοντας καὶ νὰ φυγῇ μὲ τὰ χέρια ἀδειανά, μπήκε στας 'Αθη-ναίας πεισας τοὺς νοικοκυρίους καὶ τοὺς ἐπήρως δοῦλοιας γροῦσα. 'Ιθελε διώξεις πά πη καὶ χριστιανοὶ οἶμα δὲ Τζατάλ Αγάς. 'Επιπεις λοιπὸν ἔνα γέρο φαρᾶ καὶ τὸ γυνό του καὶ τοὺς ἔκαπεις, μὲ τὴν πρόφαση διτὶ τροφοδοτούσαν τοὺς ἀρματωλούς τῆς Κουλουρης.

Τ' ἀκόλουθο ἔτος ἡρθε νέος Βοεβδας τῶν 'Αθηνῶν, ὁ Χαλκήλη 'Αγας «τέρας θηριώδιας καὶ φιλαγγήνιας» λέει δὲ Ιστορικός. Αὐτὸς ἀπεβανάτεις τ' ὁνομά του μὲ νέα προτοφανή βα-σανιστήρια. 'Ανεβάζει λοιπὸν οἱ Τοῦρκοι γιμνόντος τοὺς καταδίκους στὴν πάροχη τοῦ τοίχου καὶ ἀπὸ κεὶ τοὺς γκρεμίζεις ἐπάνω στὰ σου-βλερά τοῦ γεγενά, καὶ δέλλοι κατασχίζουν τὶς σάρκας τους. 'Αθηναίος προνορούσσει τῆς ἐποχῆς, δὲ Καλερογάνας πεισανεῖ :

— 1772 Μαΐου 15 ήτης δὲ Χαλκή Χαλκή 'Αγας καὶ ἔκαμε πολὺ ζουλούμην (τυραννία) εἰς τὸν τόπον μας καὶ σύστησε καὶ τὰ γηγενέλια (τὰ ἄγκιστρα).

'Ανατριχιάζει ἀλλήθευτα, κανεῖς διαβάζοντας τὶς φωτικές αὐτές σελίδες τῆς 'Αιγαϊκῆς Ιστορίας. «Αἴμα, παντοῦ αἷμα!» φωνάζει ἀλλοις Ιστορικούς.

Κατά τὸ ἔτος τοῦτο κατεστράφη καὶ τὸ ἀρματωλόν του Μη-τρομάρα. 'Η μάχη στάθηκε φονική. Οι Τοῦρκοι ἡταν τριπλάσιοι τῶν 'Ελλήνων. 'Ο Μητρομάρας πολέμησε στὸν ἔπικος θῆρας, καὶ τέλος ἐπεισενεκός μὲ τὸ γιαταράνι στὸ χέρι. 'Άπο τὰ παλλαχάρια του ἀλλοι σκοτώθηκαν καὶ δέλλοι σκορπίστηκαν ἔδω καὶ κεῖ. Μερικοί, μαζὶ μὲ τὴ χήρα τοῦ 'Αρχηγοῦ τους, κατέφυγαν στὸ νησάκιον 'Αγκίστρι, ποὺ είναι κοντά στὸν Αίγανα. 'Άλλα καὶ κεῖ τοὺς ἀνα-κάλυψαν οι Τοῦρκοι, τοὺς ἔφεραν ὀνύσσοδεμένους στὸ Χαλκή 'Αγα, δὲ ποιος τοὺς ἔριξε στὰ τσεγγέλια καὶ τοὺς ἀφησε κεῖ νὰ σπαραροῦν, δις ποὺ ἔβαρύσσαν ἐπειτα ἀπὸ φρικώδη ἀγνοία.

Τις γυνοίκες τους ὁ Χαλκή τὶς ἐπούλησε στὰ χρεόμενα, ἐπὸς τῆς Μητρομάραινας ποὺ ἔξαγοράστηκε ἀπὸ τοὺς Μενιδιάτες συγγενεῖς της, μὲ γενναῖο ποιο.

Τέτοιο οικτρὸ τέλος ἔλαβε ἡ ήρωική, ἀλλὰ κακά σχεδιασμένη ἐπανάστασης τοῦ Μητρομά-ρα, ποὺ θυσιάστηκε τὴν Ρωσική πολιτική.

ΦΙΡΔΗΝ - ΜΙΓΔΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΟΛΑΚΩΝ

'Ερωτησαν καποτε τὸ σοφὸ δίκα, ποιά, κατὰ τὴ γνώμη, του ήσαν τὰ πόλεις οικονόμηνα τῆς.

— 'Απὸ τέγρια σὲ τύραννος, διπήνητην δὲ δίκα.

— Ο δύρδηκοντούτης ζωγράφος 'Ωτρό, διταν ἐτοίμασε τὸ πορ-τραϊτο ποὺ τοῦ είχε παραγγείλει δὲ καρδινάλιος Ρισελέ, θέλοντας νὰ κολακεύσῃ τὸν πανίσχυρο κληροκό, κατέψυγε στὸ ἔχεις πρωτό-τεχνασμα :

— Εντηνθύκει σὰν τὸν δραχιό Διογένη, καὶ κρατῶντας στὸ χέρι ήσαν πακατούνιν 'Ωνανά, μολονότι ήταν... μεσημέρι, τοῦ ἔ-

πληγὴ τὸ πορτραϊτο καὶ τοῦ είπε :

— Είνε πάνω ἀπὸ τρεις χιλιάδες χρόνια δουμάς προ-σπαθάδιον ναῦρον τέλεον άνθρωπο. Τέλος δικας τὸν βρήκη, καὶ λαμβάνω τὸ θάρρος δια παρούσασ φ τὸ πορτραϊτο του στὴν 'Υμε-τέραν 'Αγιότητα! ...

— Ερώτησαν καποτε τὸν δημόρητη δινός νεαρος πρίγκηπος, δι-ποιος μόλις είχε περατωθει τὶς σκουδέτοις του, τὶ είχε μαθει κα-λύτρων δι κύριος.

— Ιππασία! ἀπήντησεν δι πρητερητης. Καὶ τοσο, γιατί μόνο.. τέλογα του δὲν τὸν ἔκολακευν ποτε! ...

— Νά καὶ ἔνα δίλο ἀνέκδοτο λεπτῆς κολακείας :

Κατά τὴν διέτειο κάποιας σιριστικωτῆς του νί-κης, δὲ βασιλεὺς Λουδοβίκος λέας ἀδέρφη προτ— προστὴ τὴν εἰκόνη τοῦ νεαρού δουκός τῆς Μάινης, δὲ ποίος τοῦ είπε μὲ παράκο :

— Μεγαλειότατε, δέν θά κατορθώσω ποτε νὰ μάθω τίτοτα... Ο καθηγητής μου, σὲ κάθε ἐπέτειο νίκης σας, μοδηνός διεύθυνε καὶ δέν μείνεις καὶ δέν μου κάνει μάθη-μα. Κι' ετο, καταντάει νὰ μη κάνω μάθημα μέρα σε σεράκον...

— Οι κόλακες ποὺ περιστοίχιζαν τὸν καρδινάλιο Μα-ζαρόπιον ἐνδόφ ζούσε, δέν ἔννοοδουσ νὰ τὸν ἀφίσουν ήσαν πόλεις ήσαν οικούσιας, δέν τὸν ἀνέκδοτον δια-γνώνια, ένεδωρησαν καλό να το ποθεν, γιὰ νὰ τὸν κολακεύσουν, δὲτι είληψεν ιδιαίτερη στὸ στρέμμα ἐνας τερδάτιος κο-μήτης. Ο εύνης Μοζαρίνος μόλις τὸ δικούσιον ἔχαρογέλασε, καὶ είχε τὴν δικαίωμα νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ:

— «Χομητής... μορ κάνει μεγάλη τιμή!.. Εύδα-ριστείστε τον... δέ μέρους μου!...»

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Η ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ

Είναι Ιστορικός βεβαιωμένον λέει κάποιος γεομανδ— διτὶ ή γυ-ναικες ποὺ διεφτιλούσθησαν δις θεύλες καλλονές είχαν θερθῆ... τὰ τιμάτα τους χρονία, δέν βριτενούσαν στὴν αὔκη τῆς θιαροφάδες τους.

— Η φράσα «Ἐλένη, π.χ. τοῦ Μενελάου, ήταν 40 ἑταν διταν τὴν ἀπλήγαγε διελλάδα ερωτευμένος μαζὶ της Πάρος.

— Η 'Ασσαταία, ἐγοήντες τὸν Περιπλέο σὲ ήλικια 38 ἑταν.

— Η 'Κλεοπάτρα, είχε υπερεῖ τὸν κόσμον τὶς κατακτήσεις.

— Η 'Διβίτα, τέλος κατέτησε τὸν θεόπιτον της περιόδου.

ΠΟΣΟ ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΓΡΗΜΑΤΑ

Τὰ ἀριστούγρηματα τῆς τέχνης δέν είναι βέβαια εύκολο νὰ ἐκπι-μηδοῦν σὲ μποτική ἀξία. 'Ιδου δις τόσο μερικά ποσά ποὺ ἔδο-θησαν ως τέρατα.

— Ενας πίνακας τοῦ Ρέμπραντ τοι διόπουν ή γηνησότης δέν είναι καὶ ἀπολύτως ἔξαριθμωμένη, πουλήθηκε ἔσχατως στὸ Λονδίνον 1 12

— Ο 'Κήπος τοῦ 'Ερωτος τοῦ Ρούμπενς, πουλήθηκε στὴ Μα-ρίτις αὖτε 800 χιλιάδων φράγκων!

— Η 'Εθνική Πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου ἀγόρασε 1,750,000 φράγκα μαζὶ Παρθένο τοῦ Ραφαήλ καὶ 1,600,000 φράγκα τεσσερας πί-νακας τοῦ Βελασκέτη!

— Ο δισεκατομμυριούχος βαρδώνος Ρότσχιλδ ἀγόρασε 1,275,000 φράγκα τὸν εικόνες τοῦ Γκαντσιόπορους!

Δυοί ἀλλοι κίνακες τοῦ Ρέμπραντ πουλήθηκαν 1,200,000 φράγκα. 'Η 'Τρεις Χάριτες τοῦ Ραφαήλ ἐπουλήθηκαν 875,000 φράγκα.

Τὸ περιεργότερο ἀπ' διλα είναι διταν περισ-στεροις ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνας ποὺ οὐναφέραμε πέθαναν...στὴν ψάθα !

